Ч. 88. Неділя 3 мая (20 цьвітня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — З буджетової комисиї. — Італіяньска ірредента. — З Португалії.

Парляментарне положенє, як звіщають віденьскі дневники, дуже запутане, бо правительство не має певности, чи осягне більшість двох третих для збільшеня континґенту рекрутів, а крім того через наглі внесеня не може добити ся до дневного порядку. Правительство змагає до того, щоби засіданя рідко відбували ся (слідуюче має відбути ся в понеділок по полудни) а тимчасом сподіває ся втихомирена умів. Віденьскі часописи а особливо N. fr. Presse виступає рішучо против парляментарного мінїстерства, котре на єї погляд уже пережило ся, а замість того домагає ся урядничого мінїстерства. Дневник той покладає свої надії на те очивидно, що бюрократия віденьска була звичайно централїстично-німецка. — Коло польске радило вчера два рази: від години 10 до 1 в полудне і від 4 до пізного вечера. Вела ся довірочна дискусия над тактикою Кола в палаті при справах, котрі війдуть насамперед на дневний порядок нарад. По полудни визначено бесїдників, котрі заберуть голос в повній палаті при дискусиї над континґентом рекрута; будуть промавляти предсідатель Кола др. Ґломбиньский, Стапиньский, др. Ґерман, др. Батталія і евентуально ще инші, котрих буде визначувати парляментарна комисия. — Вість про наглу смерть мінїстра Пешки викликала всюди живу співучасть. В палаті послів, мимо що не було засїданя, зібрало ся перед полуднем богато послів з ріжних сторонництв. Всюди викликала вість о смерти глубоке враженє. Похорон мінїстра відбуде ся імовірно в неділю.

Буджетова комисия відбула нараду передвчера вечером. На початку засїданя п. Колїшер іменем жидівских послів зложив заяву, в котрій запротестував против якого-небудь обмеженя прав жидівскої людности що до користаня з публичних шкіл. — П. Сільвестер вказав на те, що в буджетовій комисиї є ще 20 рефератів неполагоджених, так що коли наради дальше будуть ведені в дотеперішнім ходї, то нї буджет нї провізория буджетова не будуть полагоджені на правильній дорозї. Тому треба би на конференциї провідників клюбів знайти дорогу до скорійшого полагодженя буджету. — Предс. Кіярі відповідає, що в тій справі він порозуміє ся з членами конференциї клюбових провідників. — Комисия приступила до дневного порядку. П. Станек (ческ. аґрар.) докінчив реферат про народні школи. Домагав ся плеканя рільничих шкіл. — По промові п. Штайнвендера п. Малік вніс резолюцию, взиваючу правительство, щоби держава взяла на себе половину коштів платні народних учителїв. — П. Гофман (нім. аґр.) поставив резолюцию в справі поліпшеня видїлових шкіл. На тім наради перервались. Дальше засїданє в понеділок о 10 годинї перед полуднем.

Коли німецкий канцлер Більов веде переговори з Апост. Столицею (як то недавно стало ся) і з президентом мінїстрів Джолїтім веде ся в Італії кертична робота против Австриї італіяньскою іредентою. В честь відомого поета д'Анунция, автора політичної драми La nave, устроєно в Венециї ірредентистичний банкет, на котрім вправді не було анї префекта анї бурмістра, але явило ся богато урядових осіб, а столи були прикрашені цьвітами, зірваними в австрийскій пристани Полї. Як д'Анунціо, так і инші бесїдники промовляли в напрямі забору Італією всего Адриятику і обох побереж єго моря.

В Лісбонї, в роковини наданя конституциї, відкрив король Мануіл парлямент (палату Кортезів). Дорога, котрою переїздив король, була обставлена войском. Король відчитав престольну річ, в котрій згадав про убийство короля і наслїдника престола, представив вну-

51

ДОБРЕ ДІЛО.

(З російского — Д. Айсмана).

(Дальше).

Фіакер з урадованим ґенералом пігнав по пустій улици полискуючій широкими калужами, а Родіон Павлич пішов поволи, повісивши голову і знуджений. Він не чув ніякого вдоволеня нї полекші. Але не чув нї гніву нї жалю.

— Пятнацять тисяч пропало — ну, про мене!

Коли би хто перед тижднем був сказав Родіонови Павличеви, що він жертвує на притулок хочби лиш сто пятьдесять рублів, він був би на такого поглянув як на божевільного. Нинї рано видавалось єму, що при публичнім заявленю о жертві пятнацятьох тисяч упаде з него тягар; але так не стало ся. В серци було пусто і зимно; якась утома мучила старця; всьо було для него нецікаве, рівнодушне і він чув ся спачим. Пятнацять тисяч — цілорічний дохід з Арбузівского фільварку і чинш за млин при улици Катедскій.

За пятнацять тисяч можна би цілий відділ кораблів пустити на Днїпер. Можна би устроїти фабрику мила, а така фабрика дає двацять процент... Такі думки приходили старому, але він розважав лиш головою, серце не ворушило ся. Але й голова ділала слабо і неохотно, лиш хвилями... В соннім, замраченім мозку старця блукали неясно гадки, що тепер вже конець явищу, що оно вже не буде его більше мучити і що він буде міг від тепер спокійно спати і правити своїми ділами як треба... Але й та гадка не мала в собі нічого надзвичайно радістного... Всьо якесь сіре, нудне, марне, непотрібне, а сонність пригнічує і снує перед его очима мрачну сїть...

Того дня Родіон Павлич вже не виходив з дому і не робив нічого. Єго настрій не змінив ся і остав так само пригноблений, як рано. Зараз по осьмій годинї старий положив ся. Страху не мав: знав, що страхіте попередної ночи не верне. Але великої полекші мимо того не чув. „Про мене!" Він махнув з дивною безнадійностию рукою...

Спав вправді не цілком спокійно — говорив навіть крізь сон і навіть снило ся єму щось неясного — але в порівнаню з тим, що діяло ся попередної ночи, було добре.

Рано при чаю взяв Родіон Павлич ґазету. В відділї для місцевих новинок була поміщена під заголовком „Добре діло" згадка про щедрий дар на притулок для старців. Родіон Павлич давав часто привід до писаня о нім по часописях і все порядно его зчесали; якийсь час і то навіть досить довгий не виходило его імя з судової кроніки... А тепер, перший раз в цілім его житю, бачив, що писали про него добре. Чувство, яке его при тім обняло, було дивне і нове і він все ще не міг вірити, що всі ті славословія, ті подяки і похвали відносились не до кого иншого, а до него, дійстно до него, до Родіона Павлича. Він відчув нараз якесь посвояченє, якусь спільність з всіми людьми; з тим, котрий ті стрічки писав, з тим, котрий їх складав і друкував і з тими, котрі їх в тім часї читали. Про него, про Тризну, говорено, хвалено его; він зробив щось доброго і єму публично, перед всіми людьми дякують... Він — осередна точка загальної уваги, прихильної і приязної уваги... Щось доброго і теплого заворушило ся в серци старого чоловіка і усьмішка здивованя і радости пересунула ся по его тонких устах... пересунула ся — і щезла.

Они виявляють вдячність... хвалять... Лакомі они всі, хижі, тому дякують. Они тішать ся — бо кинено їм кусок... А тепер, остаточно они злорадно глядять, що богатий чоловік став біднїйший о пятнацять тисяч... Не тому тішать ся, що буде побудований притулок, лише тому вдоволені, що видерли щось від Тризни... А чому Тризна дав щось? І звідки прийшла нагле та щедрість? Імовірно ставляють они собі ті питаня і всїляко поясняють собі то та ставлять ріжні здогади... Остаточно ще й здогадають ся, чорт їх побери: гадають, що мене мучить совість і тішать ся... Нехай би ліпше уважали на себе, питали своєї совісти...

Родіон Павлич зморщив брови в німім гнїві і торгав свою рідоньку бородку.

Хто знає, може ще станут висьмівати мене: він, мовляв, зміняє ся на свої старі літа; має страх перед Господом, будуть казати.. Чорти, зьвірі!

В послідним часї не звертав він нічим не

трішне положенє Португалії, вказав на знесенє диктаторских розпоряджень і висловив конечність ревізиї конституциї і виданя нового виборчого закона.

Новинки.

Львів, дня 2-го мая 1908

— **Іменованя.** П. Міністер рільництва іменував асистентів лісництва: Ст. Ленартовича і Ф. Гірша управителями домен і лісів, а елевів лісництва: Ів. Шанецкого, Меч. Шарека, Зиґм. Адамского, Ів. Свірского, Тад. Томашевского, Макс. Палляса, Всевол. Левицкого і Стан. Цинка асистентами лісництва.

— **Дирекция** рускої ґімназиї в Перемишли оповіщує, що письменний іспит зрілости відбуде ся в днях 11, 12 і 13 мая (понеділок, второк і середа), а устний іспит зрілости розпічнесь дня 1 червня с. р. Іспит екстерністів і приватистів відбудесь перед матурою в днях 22 і 23 мая (пятниця і субота).

— **Огні.** В ночи на пятницю около 2 год вибух огонь при ул. Вибрановского ч. 4, де єсть маґазин смаровил, олію і крохмалю. По двох годинах удало ся огонь угасити. Шкода єсть значна, але була обезпечена. — В понеділок дня 27 м. м. в полудне вибух в Поморянах, зборівского повіта огонь, що знищив костел і 28 домів, наслідком чого 75 родин, переважно жидівских, лишилось без даху і хліба. Ратунок треба завдячити бурмістрови і сторожи пожарній з сусідного місточка Дунаєва. Шкода єсть дуже значна і була лиш в дуже малій части обезпечена.

— **Театр аматорів „Сокола“ у Львові.** Завтра, в неділю відбуде ся в сали ґімн. тов—а „Сокіл“ ул. Руска ч. 20 представленє оперетки М. Кропивницкого в 3 діях „Дванайцять дочок на виданю“. Музика військова 15 пп. Початок точно о год. 1/2 8 вечером. Білєти можна скорше набувати в „Сокільскім Базарі“, а в день представленя від 5 год. при касі. — В неділю, 10 мая 1908 „Невольник“, драма в 5 діях зі співами М. Кропивницкого.

— **Траґічна смерть супругів.** Оногди о 6 год. вечером помер нагло на удар серця шлюсар зелізниць державних 40-літній Антін Возняк. Смерть его тронула так глубоко его жену 37-літну Олену, що она занедужала і в 5 годин опісля померла. По Возняках лишили ся 4 малолітні сироти.

— **Дрібні вісти.** Вчерашнє сьвято робітниче 1 мая минуло спокійно. По зборах на площи Ґосевского, де социяльно-демократичні бесідники промавляли за 8-годинним днем праці і о побратаню народів, перейшов улицями міста похід социяльно-демократичної партиї. — Про зміну жандармскої станиції в Гійску випечатано у вчерашнім числі в наслідок недогляду в коректі хибно, що ся місцевість знаходить ся в богородчанськім замість в добромильскім повіті. — В помешканю при ул. Длуґоша ч. 37 повісив ся вчера студент фільософії С. на гаку від лямпи. Причиною самоубийства була недуга нервова. — Маркус Раппапорт, рядовий 19 пп., втік вчера з война, а мундуру свого позбув ся в той спосіб, що перебраний по цивільному приніс з собою запакований мундур до шинку Сари Цвібель при ул. Котлярскій, а покріпившись там лишив пакунок в заставі, а сам щез без сліду.

— **Пачку з трупом дитини** вислано дня 28. цьвітня з Бремп до Львова під адресою якогось пана при ул. Техніцкій ч. 17. Почта відослала той пакунок на комору, щоби там подивили ся, чи нема чого до оплати. Коли там пачку отворено, знайдено в ній трупа новонародженої дитинки без слідів якоїсь насильної смерти. Побіч лежала карточка, написана олівцем по польски, на котрій якась особа в імени матери тої дитини, котра вже померла, просить, щоби трупа поховано на львівскім католицкім кладовищи, бо в Бремі єсть лиш протестантске. Трупа віддано до інститута судової медицини і повідомлено поліцию, котра зараз вислала повідомленє до поліциї в Бремі. Особа, під котрої адресою вислано, єсть у Львові, але ч. 17 при ул. Техніцкій нема і ціла ся справа поки що єсть вельми загадочна.

— **Чоловік, що смерть собі замовив.** Перед берлиньским судом ставав оногди шлюсар Павло Фіцке, обжалований вже другий раз о крадіж. Коли его арештовано, знайдено при нім картку заставничу на дорогий золотий годинник. А що перед тим убито на улици якогось Лемана і зрабовано ему золотий годинник, то підозріне впало на Фіцкого. Тоді розповів Фіцке перед судиєю слідчим історию, котра виглядала на чисту брехню або хиба на видумку якогось божевільного. Фіцке розповів, що одного дня стрітив его на площи за містом якийсь елеґантно убраний пан і завів з ним розмову а відтак запросив до якоїсь гостинниці і тут казав ему дати коняку і пива та заплатив за него обід. Відтак вийшли знов оба в поле зване Темпельгоф. Тут нараз спитав его той пан, чи він (Фіцке) не зробив би ему маленької прислуги. В нагороду за ту прислугу дістане він золотий годинник і полярес набитий грішми. Фіцке обіцяв ся зробити за то прислугу і спитав, яка то має бути. Тоді той пан сказав, що тота „маленька прислуга“ має бути така, щоби Фіцке взяв камінь і розбив ним ему голову так, аби убив его на місци. Пан той навіть сам вишукав камінь, дав его Фіцкови в руки і прилагодив ся до смерти: сів собі на купу каміня, здоймив капелюх, поклав золотий годинник і полярес з грішми коло себе та завзяв Фіцкого, щоби той вдарив его тепер з цілої сили каменем по голові. Фіцке станув собі тоді з заду за тим паном, котрий спокійно вижидав замовленої смерти. Але Фіцке не мав відваги то зробити; кинув камінь, вхопив годинник і гроші та й втік.

В ту історию не хотів ніхто повірити, аж ось случайно виказало ся, що то все правда. Тим незнакомим паном був маючий купець із Шарльотенбурга, Гуґо В. Коли купця того переслухано, він потвердив, що то все правда, що Фіцке розповів. Він, той В., згидив собі житє, але не мав відваги сам собі смерть зробити. До того ще й не хотів родині наробити ганьби, бо в цілім місті довідались би були, що він самоубийством закінчив. Длятого хотів він, щоби Фіцке его убив, та щоби опісля здавало ся, що він став ся жертвою рабунку, тим більше, що годинника і поляреса були би при нім не найшли.

† Померли: Єроним Бандрівский, народний учитель в Гаях коло Львова, упокоїв ся дня 30. цьвітня в 25-ім р. житя. — Йосиф Вичиньский, інжинїр гірничий, довголітний арендатор жерельного заведеня в Трускавци, помер вчера вечером скоропостижно внаслідок атаку апоплектичного в 50 р. житя.

Всячина

для науки і забави.

— **Здоровлє а весна.** З хвилею, коли будить ся до житя і оживає вся природа, повинен і кождий чоловік памятати на то, що тепер настає найдогіднійша пора, в котрій иноді навіть без великих трудів і коштів можна поратувати підорване своє здоровлє та скріпити его на довший час. На то повинні особливо ті памятати, що змушені по містах через цілу довгу зиму сидіти в запертих, иноді навіть дуже нездорових помешканях та працювати по бюрах і варстатах. Сьвіжий воздух і відповідний рух — то в многих случаях найліпший лік, котрий не лиш може скріпити здоровлє чоловіка, але й помочи ему в неоднній, навіть тяжкій недузї. Хто має город, той може в нім тепер працювати і се найліпше та найздоровійше занятє для всіх, що мусять більшу часть дня сидіти при роботі. Хтож не має города, той нехай не забуває на довші проходи в сторони, де може бути чистий сьвіжий воздух, отже поза місто в поле, в ліс або гай. Здоровий і сильний чоловік може на таким проході іти жвавійше, але люди, що нездужають на нерви, на серце, люди заживні мусять ходити поволи, однак треба, щоби привикали до щораз жвавійшого ходу, а то длятого, щоби груди і легки в них добре розширяли ся і набирали в себе достаточно сьвіжого, чистого воздуха, котрий міг би оживляти кров.

Найвідповіднійша пора на того рода проходи то ранок з весни, коли ціла природа показує ся нашим очам в цілій своїй сьвіжости і молодечій красї та не лиш скріпляє наше тіло, але й оживляє духа. Воздух з рана буває найчистійший і має в собі відповідну вохкість. До приходу найліпше вибирати місця положені до сонця а заслонені від острих вітрів, гаї і соснові ліси. Підчас проходу треба від часу до часу пристанути і віддихати з цілої глубини, значить ся, втягати в себе глубоко воздух, щоби груди і легки добре розширяли ся, а відтак назад випускати. При таким глубокім

звичайним уваги не себе, ніхто не говорив про него і він непомічений міг жити і вести свої діла — тепер він сам то викликав... Але то, що про него потайки говорять, нічо; то можна з погордою поминути. А віддати пятнацять тисяч — то болюче. Пятнацять тисяч! То богато гроший... Чи не можна би притулок побудувати за меншу суму, за дванацять, навіть за десять тисяч?.. Родіон Павлич, покріплений і відсьвіжений довшим відпочинком і віддїлений вже двацять чотирма годинами від страшного явища, почав поволи приходити до себе і став відважнїйший. Тепер зрозумів, що поспішив ся і обіцяв ґенералови за богато. Коли би зробив нинї візиту Єго Превосходительству, то притулок не дістав би більше як десять тисяч. Був би тоді менший, простїйший — але будь що будь, більше як десять тисяч був би не дістав, то певна річ.

Але він вже то зробив, порішив і не було про що більше говорити. Люди діла не тратять часу на непотрібні жалоби. І замість віддавати ся безцільному жалеви, було ліпше подумати о тім, аби притулок станув на добрім місци в місті і аби будинок випав величаво. Коли би на пр. з тих пятнайцяти тисячів треба було дати за площу півтора або два тисячі, то будинок мусів би бути менший. Але тепер всі гроші можна буде вложити в будову і мармурна таблиця з іменем Родіона Павлича буде красувати ся на справді величавім будинку.

Тризна трохи успокоїв ся при тих роздумуванях. Пять тисяч дав за богато, але зате зовсім неожидано добив до своєї жертви чужу. Площа під будову при Дворяньскій улици коштує що найменше — три тисячі — то було дуже мила гадка, дуже мила.

Родіон Павлич почав ходити за своїми звичайними ділами і робота ішла добре.

* * *

Около полудня приїхав Єго Превосходительство. Був занятий більше як коли небудь, був щасливий і ніжний, а до імена Родіона Павлича додавав все „високоповажаний“.

Тризнї дуже подобали ся відвидини ґенерала, але рівночасно викликали они в нім тайний гнів і злобу.

— Ох ти, прибіг! Тїшить ся... видер менї пятнайцять тисяч і тїшить ся!

І старий купець говорив вправдї з поважанєм до Колтовского, але поводив ся достойно, трохи холодно, був задумчивий — як той, кого несправедливо обидили, але котрий умів працати. Ґенерал, добродушний чоловічисче, не замітив того. Урадуваний і сияючий оповідав, що вже говорив зі всіми; що нинї в его мешканю відбуде ся окреме засїданє, що Родіон Павлич одержить письмо з подякою, підписане всіми членами товариства добродїйности, що его очивидно іменують дожизненим почетним предсїдателем заряду притулку, що вкінци дописувателям ріжних ґазет „поручено“ написати про великодушний дар.

— Мели, мели! — гадав Родіон Павлич, поглядаючи понуро на ґенерала і его перевязку на оцї. — За пятнайцять тисяч купив я вас всїх... і тебе разом з твоєю перевязкою... Они тїшать ся... обрабували мене і тїшать ся.

(Дальше буде).

віддиханю треба руки поволи підносити в гору і при тім втягати воздух в себе а випускати его, спускаючи руки в долину. Другий спосіб глубокого віддиханя есть сильне зіване при добре отвертім роті.

При таких весняних проходах треба однак на то зважати, щоби не загріти ся занадто і не перемокнути, що може дуже легко викликати перестуду. Длятого коли хто при проході сильно спотить ся, нехай уважае, щоби не остудив сн нагло а хто перемокне, нехай по можности рушае ся, щоби тим способом удержати в тілі відповідну теплоту і не дати ему нагло остудити ся.

— Що иноді приключае ся високим достойникам. Славний президент Сполучених Держав, Авраам Лінкольн зайшов був одного разу у Вашінґтоні в якусь сторону міста, де заблукав і длятого відозвав ся до поліцая, котрого побачив на улици: Скажіть мені, де я е?

Поліцай гадав, що той чоловік робить собі з ним жарти і відповів: Маете честь бути в Сполучених Державах північної Америки.

— Ви, здаесь, не знаете, з ким говорите.

— Ні — відповів поліцай.

— Я президент Сполучених Держав.

— Нема дурних! — сказав на то поліцай. — Ви виглядаете преці як з'ужита марка почтова. Ідіть собі, звідки прийшли.

Забавна істория приключила ся також давнійшому президентови француского сенату Ле Роаерови. Він їздив по Італії в супроводі міністра справ внутрішних Лепера. Коли в Мілянї заїхали до готелю, побіг Лепер сходами на гору, щоби подивити ся на комнати, для них призначені. Президент сенату лишив ся тимчасом на долині, щоби уважати на пакунки і притім сказав дверникови, що тамтой другий пан то француский міністер для справ внутрішних.

Підчас їх побуту в готели віддавано Леперови як найбільшу почесть, підчас коли на президента сенату ніхто й не дивив ся. Ле Роае був дуже рад з того, бо коли прийшло до заплати, то Лепер мусів заплатити по 20 франків за день, підчас коли Ле Роаерови почислено лиш 5 франків за день; его взяли очевидно за міністерского секретаря.

— Тут не пукае ся. В однім селі коло Берлина, в котрім ученики вийшовши зі школи, робили учителеви збитки і пукали до дверий, прилїпив він на дверех знадворку велику карточку з написию великими буквами: Тут не пукае ся! — Мимо того одного вечера хтось запукав знову, а коли учитель вибіг, побачив, що то був один з его учеників, великий урвитель. — Ага, — подумав собі учитель — чекай урвителю, пукну я тобі!

На другий день ціла школа дожидала з великим напруженем, що то буде і лиш той урвитель не робив собі нічого з того, що его чекало. Учитель увійшов, прилагодив столець та казав ему положити ся на нім відповідно. Хлопець послухав зараз; учитель взяв прут до рук, задоймив хлопчині свитину і вже замахнув ся, щоби его добре свиснути, коли нараз спустив прут в долину і з придушеним сьміхом обернув ся до дверий. Щож стало ся. На штанах хлопця була приліплена картка а на ній виписано великими буквами: „Тут не пукае ся!"

— Також питане.

— Тату, що то есть двоножне сотворіне?

— То таке сотворіне, що мае дві ноги. Чоловік на примір есть двоножним сотворінем.

— А наш вуйко, тату, мае одну ногу відтяту. То що? Чи він також сотворіне?

Телеграми.

Відень 2 мая. Зі взгляду на то, що в понеділок по полудни відбуде ся в Абсдорфі похорон міністра Пешки, засіданє палати послів заповіджене на понеділок, відбуде ся ві второк о 11 години перед полуднем з тим самим порядком дневним.

Відень 2 мая. Сьвято робітниче минуло тут спокійно. Загалом відбуло ся вчера перед полуднем 67 зборів при участи кругло 180.000 осіб. По полудни відбув ся похід по Пратері.

Царске Село 2 мая. У великій палаті відбув ся на честь шведского короля пир, підчас котрого цар і король шведский виголосили тоасти. Цар вказав на то, що подруже его сволчки з сином шведского короля припадае на хвилю, коли Росия і Швеция поруч себе приступили до договору, котрий стремить до удержаня рівноваги і мира в Европі. Цар пе на здоровля королівскої родини і на благо дружного сусідного королівства. Король Ґустав сказав, що сподіває ся, що договір межи прибалтийскими державами причинить ся до скріпленя звязи дружби межи Росиею а Швециею.

Петербург 2 мая. Король шведский надав президентови міністрів Столипінови, міністрови двору бар. Фредеріксови і міністрови справ заграничних Ізвольскому ордери Серафіна.

Москва 2 мая. Недавно повінь затопила пяту часть міста о просторі 4 міліонів квадратових сяжнів і залила 3000 домів з 25.000 помешканями. Від повени потерпіло 50.000 людий, з котрих 35.000 належить до біднійших. Страти обчисляють на 20 до 30 міліонів рублів. Вода в ріці Москві стояла підчас повени на 5 сяжнів високо.

Бурнемавс (полудн. Англія) 2 мая. Віз місної велізниці електричної злетів з горба в висоти 20 стіп, причім 7 осіб згинуло, а 8 есть поранених.

Мельбурн 2 мая. Про знищене фльотилі перлоловців на північно-західнім побережу Австралії нема ще докладних вістий. Доси знае ся, що розбило ся 40 кораблів і згинуло звиш 100 людий та що около 100 лодий вітрилових есть ушкоджених.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 2 мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·50	до	11·70
Жито	10·—	до	10·20
Овес	6·20	до	6·40
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·20	до	7·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·20	до	6·40
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

НАДІСЛАНЕ.

Оповіщене.

В краевих низших школах рільничих в Бережници п. Стрий, в Городенці, в Ягольници, в Кобірницях п. Кенти, в Милотині п. Ряшів, в Суходолі п. Кросно зачинае ся рік шкільний 1908/9 з днем 1 липня 1908.

Краеві низші школи рільничі мають на цїли образоване передовсїм синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цїлий курс науки тревае три роки. Всї ученики мешкають в заведеню. Оплата за удержане в інтернаті виносить 150 кор. піврічно. Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краевого т. е. одержують безплатне поміщене в інтернаті, харч і одіж з виїмкою обуви і біля і вносять лише оплати шкільні в квоті 5 кор. за півроче.

Поданя о приняте до низшої школи рільничої треба вносити найдальше до 15 червня с. р. до Дирекциї одної з повисших згаданих шкіл. До поданя, котре есть вільне від стемпля, треба долучити: 1. метрику уродженя, на доказ, що кандидат скінчив 15 літ; — 2. сьвідоцтво здоровля, виставлене лікарем; — 3. сьвідоцтво шкільне з укінченя народної школи; — 4. сьвідоцтво убожества, коли кандидать убігае ся о приняте на кошт фонду краевого.

У Львові, дня 24 цьвітня 1908.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).